

Sag C-606/23**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

4. oktober 2023

Forelæggende ret:

Administratīvā apgabaltiesa (Letland)

Afgørelse af:

2. oktober 2023

Sagsøgere:*AS Tallinna Kaubamaja Grupp**AS KIA Auto***Sagsøgt:**

Konkurences padome (konkurrencerådet, Letland)

Hovedsagens genstand

Søgsmål med påstand om annullation af konkurrencerådets afgørelse, der fastslog flere overtrædelser af konkurrenceretten.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Den forelæggende ret ønsker i henhold til artikel 267 TEUF oplyst, hvorledes artikel 101, stk. 1, TEUF skal fortolkes.

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal konkurrencemyndigheden i henhold til artikel 101, stk. 1, TEUF bevise, at der foreligger reelle og konkrete konkurrencebegrænsende virkninger (*actual/real restrictive effects on competition*), ved vurderingen af en forbudt aftale, som fastsætter begrænsninger med hensyn til en bilgaranti, og som

forpligter eller tilskynder ejerne af en bil til kun at lade reparation og vedligeholdelse af denne bil gennemføre hos de autoriserede repræsentanter for fabrikanten af bilen og bruge denne fabrikants originale reservedele ved den periodiske vedligeholdelse, for at bilens garanti forbliver gyldig?

2) Er det i henhold til artikel 101, stk. 1, TEUF tilstrækkeligt i forbindelse med vurderingen af den i det første spørgsmål nævnte aftale, at konkurrencemyndigheden blot beviser, at der foreligger potentielle konkurrencebegrænsende virkninger (*potential restrictive effects on competition*)?

Anførte EU-retlige forskrifter

Artikel 101, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

Kommissionens meddelelse 2010/C 130/01 af 19. maj 2010, »Retningslinjer for vertikale begrænsninger« (herefter »de generelle retningslinjer for vertikale begrænsninger«): punkt 96, 97, 110 og 111.

Kommissionens meddelelse 2010/C 138/05 af 28. maj 2010, »Supplerende retningslinjer for vertikale begrænsninger i aftaler om salg og reparation af motorkøretøjer og omdistribution af reservedele til motorkøretøjer«, punkt 1, 2, 60 og 69.

Retspraksis

Domstolens domme:

Dom af 15. december 1994, DLG, C-250/92, EU:C:1994:413, præmis 31

Dom af 28. maj 1998, Deere mod Kommissionen, C-7/95 P, EU:C:1998:256, præmis 76 og 77

Dom af 23. november 2006, Asnef-Equifax og Administración del Estado, C-238/05, EU:C:2006:734, præmis 49 og 50 og den deri nævnte retspraksis

Dom af 20. november 2008, Beef Industry Development Society og Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, præmis 17

Dom af 14. marts 2013, Allianz Hungária Biztosító m.fl., C-32/11, EU:C:2013:160, præmis 34 og 36-38 og den deri nævnte retspraksis

Dom af 11. september 2014, MasterCard m.fl. mod Kommissionen, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, præmis 161, 165 og 166 og den deri nævnte retspraksis

Dom af 26. november 2015, Maxima Latvija (C-345/14, EU:C:2015:784), præmis 29 og 30

Rettens dom af 10. november 2021, Google og Alphabet mod Kommissionen (Google Shopping), T-612/17, EU:T:2021:763, præmis 378 og 443

Generaladvokat Bobeks forslag til afgørelse af 5. september 2019, Budapest Bank m.fl., C-228/18, EU:C:2019:678 punkt 28 og den deri nævnte litteratur.

Generaladvokat Kokotts forslag til afgørelse af 22. januar 2020, Generics (UK) m.fl., C-307/18, EU:C:2020:28, punkt 184 og 198

Anførte nationale forskrifter

Konkurrences likums (konkurrenceloven): artikel 11, stk. 1, nr. 7

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Det estiske selskab AS KIA Auto er den eneste autoriserede importør af biler af mærket KIA i Letland. AS KIA Auto udvælger og godkender de autoriserede repræsentanter, der markedsfører KIA-bilerne og gennemfører reparationer inden for rammerne af garantien på fabrikantens eller importørens regning.
- 2 Konkurrencerådet indledte en procedure for vurdering af, om der var sket en overtrædelse, efter at have modtaget en anmeldelse fra ejeren af et køretøj, der blev nægtet mulighed for at få foretaget en reparation, som var dækket af garantien, efter at han havde ladet vedligeholdelsen af sin bil udføre på et uafhængigt værksted.
- 3 Medlemmerne af distributørnetværket for biler af mærket KIA i Letland, dvs. AS KIA Auto som importør og de autoriserede repræsentanter (distributører af biler af mærket KIA og autoriserede reparatører), anførte i brochuren om vedligeholdelse og reparationer, som var henvendt til kunderne, garantibetingelserne, hvorefter garantien kun ville forblive gyldig, så længe vedligeholdelse og reparationer af køretøjet blev gennemført på autoriserede værksteder, og såfremt der kun blev anvendt originale KIA-reservedele, og at oplysningerne om hver vedligeholdelse skulle bekræftes ved underskrift fra repræsentanten for et autoriseret værksted. Det fremgik endvidere af brochuren, at reservedele, som var installeret af uafhængige reparatører, ikke ville blive udskiftet gratis.
- 4 Ved afgørelse af 7. august 2014 (herefter »den anfægtede afgørelse«) fastslog konkurrencerådet, at AS KIA Autos adfærd udgjorde en overtrædelse af det forbud, der er fastsat i konkurrencelovens artikel 11, stk. 1, nr. 7, og pålagde selskabet en række retlige forpligtelser og bøder.
- 5 I den anfægtede afgørelse fastslog konkurrencerådet, at AS KIA Auto i sin egenskab af importør og de autoriserede repræsentanter (distributører af biler af mærket KIA og autoriserede reparatører) i det mindste siden den 1. januar 2004,

dvs. i mindst ti år, har samarbejdet om at indføre garantibetingelser, som forpligter eller tilskynder bilejerne til i garantiperioden at gennemføre alle rutinemæssige vedligeholdelser af bilen, som er foreskrevet af fabrikanten KIA, og enhver reparation, som ikke er dækket af garantien, hos KIA's autoriserede repræsentanter (reparatører), for at køretøjets garanti bevarer sin gyldighed, og med samme formål at anvende originale KIA-reservedele ved den rutinemæssige vedligeholdelse, som gennemføres i garantiperioden.

- 6 Det blev fastslået i den anfægtede afgørelse, at disse begrænsninger skaber forhindringer for uafhængige reparatørers adgang til det lettiske marked for vedligeholdelses- og reparationsydelser, som ikke er dækket af garantien, i garantiperioden og for uafhængige reservedelsproducenters adgang til det lettiske marked for distribution af reservedele og således begrænser konkurrencen mellem distributørerne af originale KIA-reservedele og distributører af tilsvarende reservedele. Ifølge afgørelsen er fjernelsen af eller hindringerne for konkurrencen hvad angår de uafhængige reparatører til skade for forbrugerne, idet deres mulighed for at vælge mellem forskellige udbydere af reparations- og vedligeholdelsesydelser formindskes, hvilket reducerer eller er til hinder for trykket på priserne for disse ydelser. Der er ofte væsentlige prisforskelle mellem originale reservedele, der sælges og videresælges af bilfabrikanterne, og tilsvarende reservedele. Det vil være til betydelig fordel for forbrugeren, hvis anvendelsen af tilsvarende reservedele af tilsvarende kvalitet fra konkurrenterne ikke er begrænset i garantiperioden.
- 7 I den anfægtede afgørelse fastslog konkurrencerådet, at der inden for KIA-netværket foreligger en vertikal aftale om garantibetingelserne: 1) For at bilgarantien forbliver gyldig, kræves det af bilejerne, at al rutinemæssig vedligeholdelse af bilen, som er foreskrevet af producenten KIA, i garantiperioden kun udføres hos KIA's autoriserede repræsentanter, hvilket er til hinder for konkurrencen på markedet for reparations- og vedligeholdelsesydelser, og 2) ved de reparationer og den vedligeholdelse, som gennemføres i garantiperioden, må der kun anvendes originale reservedele fra producenten KIA, hvilket er til hinder for konkurrencen på markedet for distribution af reservedele.
- 8 Konkurrencerådet fastslog, at den omtvistede aftale *har konkurrencebegrænsende virkning* og erklærede samtidig, at *bevisniveauet for en forbudt aftale* ikke indebærer, at der kræves beviser for de reelt opståede virkninger. De negative virkninger på konkurrencen følger af selve de begrænsende betingelsers natur. Ifølge konkurrencerådet vil bilejerne altid ønske, at garantien forbliver gyldig, navnlig for et produkt som en bil, hvis reparation kan medføre betydelige udgifter for ejeren. Derfor fastslog konkurrencerådet, at ejeren, når der foreligger begrænsende betingelser såsom dem, denne myndighed har konstateret i den foreliggende sag, henholder sig til disse betingelser og derfor vælger at undlade at få foretaget vedligeholdelse og reparationer, som ikke er dækket af garantien, på uafhængige værksteder, og ikke tillader, at der anvendes ikke-originale reservedele ved reparationerne. Som følge heraf udelukkes de uafhængige reparatører og distributører af reservedele fra markedet. Derfor vurderede

konkurrencerådet, at det i den foreliggende sag ikke var nødvendigt at bevise de reelle virkninger [af denne praksis].

- 9 Idet AS KIA Auto og Tallinna Kaubamaja Grupp var uenige i den anfægtede afgørelse, anlagde de søgsmål til prøvelse af denne afgørelse ved Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager), som imidlertid frifandt konkurrencerådet ved dom af 10. marts 2017.
- 10 Augstākās tiesas Senāta Administratīvo (afdelingen for forvaltningsretlige sager ved øverste domstol, herefter »Senāts«) ophævede ved dom af 22. december 2021 (herefter »Senāts' (øverste domstols) dom«) dommen afsagt af Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) den 10. marts 2017 og fastslog, at eftersom det påhviler konkurrencerådet at godtgøre, at der er begået en overtrædelse af konkurrenceretten, tilkommer det alene konkurrencerådet at vælge, hvilke instrumenter der skal anvendes for at bevise, at der er sket en overtrædelse. Derfor har dette organ et skøn med hensyn til, hvorledes aftalen skal kvalificeres: Hvis konkurrencerådet ikke finder, at der er tilstrækkeligt grundlag for, at aftalen har et konkurrencebegrænsende formål, er det logisk, at dette organ fokuserer på aftalens begrænsende virkning uden at foretage en indledende vurdering på grundlag af aftalens formål.
- 11 Senāts (øverste domstol) konkluderede, at den foreliggende sag vedrører spørgsmålet om, hvorvidt de begrundelser, der var anført i den anfægtede afgørelse, var tilstrækkelige til at fastslå en aftale, der var forbudt på grund af sin virkning. Senāts (øverste domstol) undersøgte, om Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) i denne henseende havde henholdt sig til relevante kriterier, som følger af lovgivningen og retspraksis.
- 12 Senāts (øverste domstol) fandt, at Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) ved prøvelsen af, om der var grundlag for konklusionen i den anfægtede afgørelse, hvorefter den omtvistede aftale var forbudt på grund af sin virkning, havde baseret sig på vurderingskriterier, der skal tages i betragtning i tilfælde af et forbud på grund af virkningen, men som ikke var korrekte (eller havde baseret sig på en fejlagtig forståelse af disse kriterier). På denne baggrund fandt Senāts (øverste domstol), at Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) ikke kunne foretage en behørig vurdering af, om grundlaget for afgørelsen var tilstrækkeligt.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 13 Efter at Senāts (øverste domstol) havde afsagt den nævnte dom, anførte konkurrencerådet over for Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager), at der i den foreliggende sag var usikkerhed om afgrænsningen af den konkurrencebegrænsende virkning og fortolkningen af konkurrencelovens artikel 11, stk. 1, i tilfælde, hvor de forbudte aftaler skal vurderes ud fra deres virkning. Ifølge konkurrencerådet er en entydig fortolkning af begreberne konkurrencebegrænsende formål og konkurrencebegrænsende

virkning af afgørende betydning for den korrekte anvendelse af konkurrenceretten, uanset om det er konkurrencelovens artikel 11 eller 13 (forbud mod udnyttelse af en dominerende stilling), som finder anvendelse. Ifølge konkurrencerådet afviger konklusionerne i Senāts' (øverste domstols) dom væsentligt fra dem, der fremgår af Den Europæiske Unions Domstols praksis, hvorefter indholdet af begrebet konkurrencebegrænsende virkning og det bevisniveau, der følger af dette begreb, ikke er åbenbare. Derfor finder konkurrencerådet det nødvendigt at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål med henblik på at sikre en lovlige og ensartet fremtidig praksis (som er i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols praksis).

- 14 Konkurrencerådet har endvidere henvist til en anden sag, *Maxima*, hvor Senāts (øverste domstol) afsagde dom den 29. december 2015, hvori denne ret ikke blot anlagde en streng fortolkning af konkurrencebegrænsningernes formål, men også gav udtryk for sin opfattelse af nødvendigheden af at godtgøre reelle virkninger. I *Maxima*-sagen fulgte Senāts (øverste domstol) Den Europæiske Unions Domstols vurdering, hvorefter sagsøgerens anbringende om, at der ved vurderingen af en aftales virkninger kun skal foretages en vurdering af den faktisk opståede begrænsning af konkurrencen, var ugrundet. Ifølge konkurrencerådet havde Senāts (øverste domstol) heller ikke grund til at være uenig hvad angår anvendelsen af konkurrencelovens artikel 11, stk. 1, idet denne bestemmelse generelt har til formål at imødegå aftaler, som begrænser konkurrencen, uanset deres reelle virkninger. Vurderingen af virkningerne, herunder potentielle virkninger, er i et sådant tilfælde et redskab til at forstå aftalens natur (uanset om den har et konkurrencebegrænsende formål eller en konkurrencebegrænsende virkning), men ikke til at vurdere den skade, der er forvoldt på konkurrencen.
- 15 Konkurrencerådet har henvist til de konklusioner, der er blevet draget angående vurderingen af virkningerne, navnlig i Rettens dom i sag T-612/17, *Google Shopping*, idet det dog skal tages i betragtning, at denne sag vedrørte en overtrædelse af artikel 102 TEUF. I denne dom fastslog Retten, at Europa-Kommissionen ikke umiddelbart havde pligt til spontant eller for at besvare en kontrafaktisk analyse, som den påtalte virksomhed har fremført, systematisk at fastlægge et kontrafaktisk scenario i den forstand, der anføres i denne dom. Dette ville i øvrigt føre til en pligt for Kommissionen til at påvise, at den omhandlede adfærd har haft reelle virkninger, hvilket ikke kræves vedrørende misbrug af dominerende stilling, hvor det er tilstrækkeligt at godtgøre potentielle virkninger. I den anførte dom blev det endvidere fastslået, at Kommissionen ikke var forpligtet til at påvise, at de mulige konsekvenser af fjernelse eller begrænsning af konkurrencen rent faktisk udmøntede sig i eksempelvis mindre innovation eller prisstigninger, der kun kunne forklares med manglende konkurrence.
- 16 Ifølge konkurrencerådet bør en lignende fremgangsmåde følges ved anvendelsen og fortolkningen af artikel 101 TEUF og dermed af konkurrencelovens artikel 11, idet det efter konkurrencerådets opfattelse generelt følger af de anførte konklusioner, at ved vurderingen af en aftales konkurrencebegrænsende virkning kan bedømmelsen af en aftale og alle de relevante omstændigheder i en konkret

sag ikke begrænses til at fastslå de specifikke og målbare negative effekter på konkurrencen, og at en sådan fremgangsmåde *de facto* vil fjerne konkurrencemyndighedens mulighed for at imødegå begrænsninger af konkurrencen, der *endnu ikke* har affødt materielt konstaterbare negative virkninger.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 17 I den førnævnte dom af 22. december 2021 henviste Senāts (øverste domstol) til den retspraksis, der anføres herunder.
- 18 I forbindelse med fortolkningen af artikel 81, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og artikel 101, stk. 1, TEUF og sin afklaring af karakteren af begreberne formål og virkning har Domstolen også foretaget en sondring mellem disse begreber og de omstændigheder, der skal godtgøres i hvert tilfælde.
- 19 Domstolen har således fastslået, at sondringen mellem »overtrædelser med konkurrencebegrænsende formål« og »overtrædelser med konkurrencebegrænsende virkning« skyldes den omstændighed, at visse former for hemmelige aftaler mellem virksomheder i sagens natur kan betragtes som skadelige for de normale konkurrencevilkår (dom i sag C-209/07, præmis 17). Når det fastslås, at en aftale har et konkurrencebegrænsende formål, er det således ikke nødvendigt at undersøge dens virkninger på konkurrencen. Hvis en analyse af indholdet af aftalen imidlertid ikke med tilstrækkelig klarhed viser, at konkurrencen vil lide skade, må der foretages en undersøgelse af dens virkninger, og for at den kan anses for forbudt, må der foreligge omstændigheder, der tilsammen viser, at konkurrencen faktisk er blevet hindret eller mærkbart begrænset eller fordrejet (dom i sag C-32/11, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 20 Hvad angår konstateringen af et konkurrencebegrænsende formål har Domstolen fastslået følgende: For at vurdere, om en aftale indebærer en konkurrencebegrænsning »ved sit formål«, er det nødvendigt at forholde sig til indholdet af bestemmelserne, til de formål, den tilsigter at opfylde, samt til den retlige og økonomiske sammenhæng, hvori den indgår. I forbindelse med vurderingen af den nævnte sammenhæng skal arten af de produkter eller tjenesteydelser, der er tale om, samt hvorledes de pågældende markeder er opbygget og reelt fungerer, også tages i betragtning. Selv om det ikke er nødvendigt at efterprøve, om der foreligger en hensigt, er intet til hinder for at gøre det. For at aftalen kan anses for at have et konkurrencebegrænsende formål, er det desuden tilstrækkeligt, at den kan påvirke konkurrencen negativt, dvs. at den konkret kan hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for det indre marked. Hvorvidt og i hvilket omfang en sådan konkurrencebegrænsende virkning imidlertid rent faktisk indtræder, kan højst være relevant for udmålingen af

eventuelle bøder og bedømmelsen af retten til erstatning, herunder med tillæg af renter (dom i sag C-32/11, præmis 36-38 og den deri nævnte retspraksis).

- 21 Hvad angår konstateringen af en konkurrencebegrænsende virkning har Domstolen fastslået følgende: For at kunne bedømme, om en aftale må antages at være forbudt på grund af de konkurrenceforstyrrelser, den har til følge, må det undersøges, hvorledes konkurrencen ville forme sig under forhold, hvor den omtvistede aftale ikke fandtes. Spørgsmålet om, hvorvidt en aftale er i overensstemmelse med konkurrencereglerne kan ikke vurderes abstrakt. Bedømmelsen af virkningerne af en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder indebærer nemlig, at det er nødvendigt at tage de konkrete rammer, hvori den indgår, i betragtning, bl.a. den økonomiske og retlige sammenhæng, de pågældende virksomheder indgår i, de goder eller tjenesteydelser, der er tale om, samt hvorledes det pågældende marked er opbygget og reelt fungerer. Heraf følger, at det scenarie, som forestilles med udgangspunkt i hypotesen om en manglende samordning, skal være realistisk. Fra dette perspektiv er det i givet fald muligt at tage hensyn til sandsynlige udviklinger, som vil kunne finde sted på markedet i mangel af denne samordning (dom i sag C-250/92, præmis 31, og dom i sag C-382/12 P, præmis 161, 165 og 166 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen har endvidere fastslået, at selv om bedømmelsen i henhold til artikel 81, stk. 1, EF ikke skal begrænses til de faktiske virkninger, idet der også skal tages hensyn til de potentielle virkninger af den omhandlede aftale eller praksis for konkurrencen inden for fællesmarkedet, falder en aftale ikke ind under forbuddet i artikel 81 EF, når den kun i ringe omfang påvirker markedet (dom i sag C-238/05, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 22 Senāts (øverste domstol) udledte af denne retspraksis, at såfremt konkurrencemyndigheden konkluderer, at der ikke kan konstateres et konkurrencebegrænsende formål, skal det efterprøves, om aftalen har haft konkurrencebegrænsende virkning. Dette indebærer igen, at *den pågældende myndighed skal fremskaffe beviser, som godtgør, at konkurrencen faktisk er blevet begrænset. Det påhviler således denne myndighed at efterprøve, om aftalen faktisk havde konkurrencebegrænsende virkning*, hvilket den ikke skal gøre, såfremt der konstateres et konkurrencebegrænsende formål. Ved denne efterprøvning skal myndigheden undersøge konkurrencevilkårene i den reelle sammenhæng, de opstår i uden den omtvistede aftales påvirkning, og således i det væsentlige foretage en markedsanalyse. Denne vurdering må ikke være teoretisk og abstrakt, men skal være baseret på de faktiske markeds- og konkurrencevilkår, idet vurderingen i modsat fald ville kunne anses for at være baseret på formodninger.
- 23 Senāts (øverste domstol) bemærkede, at konkurrencerådet ikke havde forklaret, hvad det forstod ved begrebet »mulige virkninger«, som det anvendte, eller hvorledes vurderingen af disse virkninger var kommet til udtryk i afgørelsen. Under alle omstændigheder bør dette begreb ifølge Senāts (øverste domstol) ikke anses for at være identisk med den vurdering, der gennemføres ved bedømmelsen af, om en aftale har til formål at begrænse konkurrencen, idet dette vil udvise

afgrænsningen mellem bevisniveauet med hensyn til formålet og virkningen, hvilket vil være uhensigtsmæssigt.

- 24 Senāts (øverste domstol) gjorde endvidere opmærksom på, at begrebet om potentielle eller mulige virkninger i Domstolens praksis er knyttet til begrebet potentiel konkurrence og er undergivet samme bevisniveau som det, der finder anvendelse på de reelle virkninger.
- 25 Senāts (øverste domstol) bemærkede, at det ligeledes fremgår af de generelle retningslinjer for vertikale begrænsninger, at Europa-Kommissionen skal efterprøve en aftales reelle og mulige virkninger i forhold til det samme bevisniveau.
- 26 Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) er enig med konkurrencerådet i, at eftersom der foreligger en i det væsentlige analog retlig ramme, og henset til lovgivers erklærede formål om at harmonisere de konkurrenceretlige bestemmelser i Letland og Den Europæiske Union må anvendelsen af konkurrencelovens artikel 11, stk. 1, ikke være forskellig fra anvendelsen af artikel 101, stk. 1, TEUF. Konkurrencelovens artikel 11, stk. 1, skal anvendes under hensyntagen til Domstolens betragtninger vedrørende anvendelsen af artikel 101, stk. 1, TEUF.
- 27 Sagsøgerne har for Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) gjort gældende, at der efter deres opfattelse bør indgives et præjudicielt spørgsmål til Domstolen.
- 28 Eftersom parterne i den foreliggende sag har afgivet begrundede indlæg vedrørende fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse, som ikke er så åbenbar, at der ikke er plads til rimelig tvivl, finder Administratīvā apgabaltiesa (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) det nødvendigt at forelægge Domstolen spørgsmål om fortolkningen af artikel 101, stk. 1, TEUF.